

Arrest

nr. 237 287 van 22 juni 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X - X - X - X - X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X en X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 27 december 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekers dienen op 6 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Op 16 december 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot de niet-ontvankelijkheid van de verzoeken omdat verzoekers internationale bescherming genieten in een andere EU-lidstaat. De bestreden beslissing ten aanzien van de eerste verzoekende partij K. S., waarnaar de overige vijf beslissingen verwijzen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Syrische nationaliteit te hebben en Turkmeen te zijn van etnische origine. U bent geboren in het dorp Ayashe in de rif van Aleppo, maar u groeide op in de stad Aleppo, in de wijk Alashrafiye. U woonde daar met uw ouders, H. S. (...) (OV. (...)) en K. A. (...) (OV. (...)) uw broer Z. S. (...) (OV. (...)) en uw zussen A. S. (...) (OV. (...)) en E. S. (...) (OV. (...)). U verliet samen met uw gezin Syrië in 2014 omwille van de oorlog en de dienstplicht. U verbleef gedurende ongeveer vijf jaar in Turkije. Uw ouders hebben allebei gezondheidsproblemen. Uw vader heeft problemen met zijn hart, zijn suikerspiegel, hoge bloeddruk en reuma. Uw moeder heeft een hernia en kan niet stappen. Uw zus A. (...) heeft psychische problemen na een gefaald huwelijk. U werd samen met uw ouders, broer en zussen via hervestiging naar Spanje overgebracht op 22 januari 2019. Een Spaanse delegatie nodigde u en uw familie in Turkije uit voor een gesprek en in Spanje kreeg u internationale bescherming. Daar verbleef u gedurende zeven maanden in een opvangcentrum nabij Valencia. Omwille van het gebrek aan medische zorg besliste u om naar België te komen. U kwam hier aan op 6 september 2019 en diende dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legden u en uw familieleden volgende documenten neer: medische attesten van uw ouders in Spanje, België en Turkije, uw militaire boekje, uw identiteitskaart, attesten van de middelbare school van uw broer Z. (...) en van uw zus E. (...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en uit de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u internationale bescherming hebt verkregen in Spanje.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren. U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Spanje hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u in de eerste plaats het gebrek aan medische zorg voor uw ouders en uw zus in Spanje gelden. U verklaarde dat u in een centrum verbleef dat niet aangepast was aan de noden van uw ouders en dat ze onvoldoende toegang hadden tot medische zorg. Uw zus A. (...) had nood aan psychische ondersteuning die niet voorhanden was in het centrum (CGVS (...), p. 6-7). Verder haalde u aan dat u uw studies niet kon verderzetten in Spanje (CGVS (...), p. 8).

Geen van de elementen die u aanhaalt houden verband met de criteria van de vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Uit uw verklaringen kan evenmin afgeleid worden dat uw levensomstandigheden er konden worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden.

Zo verklaarde u dat uw moeder een rolstoel nodig had omdat ze niet kan stappen (CGVS (...), p. 5). In het centrum in Spanje was er pas na twee weken een rolstoel beschikbaar, die bovendien in slechte staat was en gedeeld moest worden met een andere bewoner van het centrum (CGVS (...), p. 6). Nadat u meermaals bij de directie van het kamp ging klagen over de rolstoel, kreeg u na zes maanden een

goede rolstoel voor uw moeder (CGVS (...), p. 6). Dat er een wachttijd was voor er een rolstoel beschikbaar was voor uw moeder, toont niet noodzakelijk aan dat de Spaanse autoriteiten in gebreke gebleven zijn wat betreft de toegang tot medische zorg voor uw ouders.

Verder verklaarde u dat uw ouders onvoldoende toegang hadden tot medische zorg in Spanje omdat er in het centrum geen medische voorzieningen waren en omdat het eten niet aangepast werd (CGVS, p. 7). Toch blijkt uit uw verklaringen en documenten dat uw vader meermaals werd opgenomen in het ziekenhuis in Spanje en medicatie voorgeschreven werd (CGVS (...), p. 7-8). Ook uw moeder legt Spaanse medische documenten neer en verklaarde medicatie gekregen te hebben na een onderzoek bij een dokter (CGVS (...), p. 6). Ook uit deze elementen blijkt niet dat u – of uw ouders- geen toegang hadden tot medische zorgen in Spanje.

Het moet bovendien worden opgemerkt dat u, nadat u om een nieuwe woning ging vragen bij de directie, naar een woonplaats mocht gaan kijken waar u terecht zou kunnen. Deze woonplaats was een voormalige winkel maar werd omgebouwd en zou na een aantal maanden klaar zijn voor uw gezin (CGVS (...), p. 9). Dat u nog een aantal maanden in het centrum moest blijven tot de woning aangepast was, toont niet aan dat de Spaanse autoriteiten in gebreke gebleven zijn wat betreft uw toegang tot huisvesting.

Uit uw verklaringen blijkt nog dat uw zus A. (...) in het centrum niet de psychische ondersteuning kreeg die ze nodig had. Na een mislukt huwelijk probeerde ze verschillende keren om zelfmoord te plegen. In het centrum kreeg uw zus bij aankomst een gesprek met een psychologe die beloofde haar op te volgen en ter ondersteunen. Daarna heeft uw zus geen gesprekken meer gehad met deze persoon. Als ze haar om een gesprek vroeg dan stelde ze het gesprek uit naar een andere datum (CGVS (...), p. 6). Uit het feit dat de psychologe in het centrum niet meteen tijd had voor een gesprek met uw zus, kan niet afgeleid worden dat de Spaanse autoriteiten in gebreke gebleven zijn wat betreft de psychische zorg voor uw zus. Gevraagd waarom er niet buiten het centrum hulp kon gezocht worden voor uw zus, antwoordden uw jongere broer en zus dat u het centrum niet verliet en dat het financieel niet mogelijk was (CGVS (...), p. 8 en CGVS (...) p. 8). Toch blijkt uit uw verklaringen dat u financiële steun ontving van de Spaanse autoriteiten (CGVS (...), p. 7). Uit uw verklaringen over de psychische hulp voor uw zus kan niet worden afgeleid dat deze voor haar niet beschikbaar of niet toegankelijk was. Voorts verklaarde u dat u beloofd werd uw studies, die u volgde in Syrië, te kunnen afwerken in Spanje. In Spanje bleek dat dit valse beloftes waren en dat u uw rechtenstudie daar niet zomaar opnieuw kon opnemen. Het moet echter worden opgemerkt dat u uw studie al vijf jaar had onderbroken toen u in Turkije verbleef en dat u de Spaanse taal niet machtig bent (CGVS (...), p. 8). Dat u eerst Spaanse lessen moest volgen vooraleer aan een opleiding te kunnen beginnen, is een normale vereiste die de Spaanse onderwijsinstelling mag opleggen, en toont niet aan dat de Spaanse autoriteiten in gebreke gebleven zijn wat betreft uw toegang tot onderwijs.

In dit opzicht verschilt uw situatie als persoon die internationale bescherming geniet, fundamenteel van de situatie van de persoon die om internationale bescherming verzoekt. Als persoon die internationale bescherming geniet, heeft u binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Europese Unie zijn er ook een verblijfsrecht en diverse rechten en voordelen op het gebied van toegang tot werk, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden met uw status.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt internationale bescherming in Spanje verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Ook de documenten die u en uw familieleden neerlegden kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. U bracht medische attesten mee uit België over uw ouders. Ook uw zus E. (...) bracht

medische documenten mee over de gezondheidstoestand van uw ouders, die werden opgesteld in Turkije en Spanje. Over de gezondheidsproblemen van uw ouders bestaat hier geen twijfel. Deze geven evenwel geen aanleiding tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in België, zo blijkt hierboven. Verder legde uw broer Z. (...) zijn militaire boekje neer, een studentenkaart en een studie attest van het zesde middelbaar. Deze kunnen hoogstens aantonen dat uw broer in Syrië studeerde en geen dienstplicht deed, wat hier niet betwist wordt. Ook uw zus E. (...) legde een attest van het derde middelbaar neer. Dit toont aan dat ze naar school ging in Syrië, wat hier niet betwist wordt.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Spanje en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Spanje, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Spanje en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan:

“Verzoekers menen de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing.

a) Schending van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Volledig ten onrechte heeft het CGVS beslist tot het niet-ontvankelijk verklaren van het verzoek om internationale bescherming (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Per arrest van 19 maart 2019, verklaart het Europees Hof van Justitie voor recht dat:

Artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32 moet aldus worden uitgelegd dat het zich niet ertegen verzet dat een lidstaat krachtens de door die bepaling verleende bevoegdheid een verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus niet-ontvankelijk verklaart omdat aan de verzoeker in een andere lidstaat subsidiaire bescherming is verleend, wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van die verzoeker als persoon die subsidiaire bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De omstandigheid dat personen die een dergelijke subsidiaire bescherming genieten, in die lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van die lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een dergelijk risico, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat de verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregerende materiële deprivatie.

Verzoekende partij moet dus zelf in concreto aantonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (def. zie overweging 90 HvJEU, Ibrahim e.a., 19 maart 2019) waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

De heer S. H. (...) is bijzonder ernstig ziek: hij heeft problemen met zijn hart, zijn suikerspiegel, hoge bloeddruk en reuma. Uit medische documenten blijkt dat hij in Turkije 4 medicijnen diende in te nemen; doch sedert zijn aankomst in België niet minder dan 8 medicijnen. Dit toont aan dat de opvang en medische voorzieningen voor hem in Spanje barslecht waren, (zie stuk 2)

Mevrouw S. A. (...) heeft psychiatrische hulp nodig. Zij heeft psychische problemen na een gefaald huwelijk. Daarenboven werd haar hoofddoek op straat van haar afgetrokken in Spanje. Zij en haar familie werden in Spanje uitgemaakt en psychisch onderdrukt. Ze noemt het verblijf in Spanje als 'de hel'. Ze heeft er heel veel angsten aan overgehouden. Ze heeft haaruitval en krijgt blauwe plekken in haar lichaam. Ze vertoont symptomen van posttraumatische stressstoornis. Psychotherapie is zeer aangeraden. Eventueel medicamenteus advies van psychiater, (zie stuk 3)

Mevrouw K. A. (...) heeft een hernia en kan niet stappen. Uit informatie waar verzoekers over beschikken over de gezondheidszorg voor vluchtelingen (en asielzoekers) in Spanje blijkt als volgt:

AIDA SPAIN

Spanish law foresees full access to the public health care system for all asylum seekers. 1 Through this legal provision, they are entitled to the same level of health care as nationals and third-country nationals legally residing in Spain, including access to more specialised treatment for persons who have suffered torture, severe physical or psychological abuses or traumatising circumstances. Since the 2012 reform of access to the Public Health System, which had limited the previously guaranteed universal access to health care, asylum seekers had been facing problems in receiving medical assistance, even though it is provided by law. In particular, some asylum seekers were denied medical assistance, because medical personnel was not acquainted with the "red card" (tarjeta roja) that applicants are provided with, or they did not know that asylum seekers were entitled to such right. In September 2018, the Government approved a decree reinstating universal access to the Public Health System, thus covering irregular migrants as well.² Although access to special treatment and the possibility to receive treatment from psychologists and psychiatrists is free and guaranteed, it should be highlighted that in Spain there are no specialised structures for victims of severe violations and abuses like the ones faced by asylum seekers escaping war, indiscriminate violence or torture. There are no specialised medical centres that exclusively and extensively treat these particular health problems. Currently, there are 3 NGOs in charge of places for asylum seekers with mental health needs. For about 5 years, Accem, in collaboration with Arbeyal, a private company, managed the "Hevia Accem-Arbeyal" centre,³ specialised in disability and mental health. During 2018, it opened the Centre for the Reception and Integral Assistance to Persons with Mental Health Problems (Centro de Acogida y Atención Integral a Personas con Problemas de Salud Mental), and it's dedicated to asylum seekers, beneficiaries of international protection and to migrants in a situation of vulnerability. The purpose of the residential centre is to offer a space for assistance, care and coexistence to people whose mental illness impedes their integration. In

addition, CEAR also manages places specialised in asylum seekers with mental conditions. La Merced Migraciones Foundation also provides reception places for young adult asylum seekers who need special assistance due to mental health-related conditions. Information on organisations providing such services in Spain is not public.

(vrije vertaling: AIDA Rapport Spanje:

De Spaanse wet voorziet in volledige toegang tot het openbare gezondheidszorgstelsel voor alle asielzoekers. Door deze wettelijke bepaling hebben zij recht op hetzelfde niveau van gezondheidszorg als onderdanen en onderdanen van derde landen die legaal in Spanje verblijven, inclusief toegang tot meer gespecialiseerde behandeling voor personen die marteling, ernstige fysieke of psychologische misbruiken of traumatiserende omstandigheden hebben ondergaan. Sinds de hervorming van de toegang tot het volksgezondheidssysteem in 2012 die de voorheen gegarandeerde universele toegang tot gezondheidszorg had beperkt, hadden asielzoekers problemen met het ontvangen van medische hulp, hoewel dit wettelijk is toegestaan. In het bijzonder werd aan sommige asielzoekers medische bijstand geweigerd, omdat medisch personeel niet bekend was met de 'rode kaart' (tarieta roia) die asielzoekers krijgen of omdat ze niet wisten dat asielzoekers recht hadden op een dergelijk recht. In september 2018 keurde de regering een besluit goed om de universele toegang tot het volksgezondheidssysteem te herstellen, dus ook voor illegale migranten. Hoewel toegang tot speciale behandeling en de mogelijkheid om behandeld te worden door psychologen en psychiaters gratis en gegarandeerd is, moet worden benadrukt dat er in Spanje geen gespecialiseerde structuren zijn voor slachtoffers van ernstige schendingen en mishandelingen zoals die waarmee asielzoekers worden geconfronteerd die aan oorlog ontsnappen, willekeurig geweld of marteling. Er zijn geen gespecialiseerde medische centra die deze specifieke gezondheidsproblemen uitsluitend en uitgebreid behandelen. Momenteel zijn er 3 ngo's verantwoordelijk voor plaatsen voor asielzoekers met geestelijke gezondheidsbehoeften. Gedurende ongeveer 5 jaar beheerde Accem, in samenwerking met Arbeyal, een privaat bedrijf, het centrum "Hevia Accem-Arbeyal, 3 gespecialiseerd in handicaps en geestelijke gezondheid. In 2018 opende het Centrum voor opvang en integrale bijstand aan personen met psychische problemen (Centro de Acogida y Atención Integral a Personas con Problemas de Salud Mental), en is het gewijd aan asielzoekers, personen die internationale bescherming genieten en aan migranten in een situatie van kwetsbaarheid. Het doel van het wooncentrum is het bieden van een ruimte voor hulp, zorg en co-existentie aan mensen wier psychische aandoening hun integratie belemmert. Bovendien beheert CEAR ook plaatsen die gespecialiseerd zijn in asielzoekers met psychische aandoeningen. La Merced Migraciones Foundation biedt ook opvangplaatsen voor jonge volwassen asielzoekers die speciale hulp nodig hebben vanwege geestelijke gezondheidsproblemen. Informatie over organisaties die dergelijke diensten in Spanje aanbieden, is niet openbaar.) (eigen onderlijning)

Verzoekers wensen te benadrukken dat ze geen medische en psychiatrische hulp hebben bekomen in Spanje, hoewel ze er nood aan hebben. Verzoekers wensen erop te wijzen dat de vaststelling dat de asielzoeker in het verleden al werd vervolgd of rechtstreeks werd bedreigd met vervolging, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees gegrond is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging zich niet opnieuw zal voordoen. Als het risico op vervolging volgens een objectieve beoordeling niet wordt geacht te voldoen aan het criterium voor gegronde vrees, kunnen subjectieve elementen een rol spelen. Dat kan bijvoorbeeld het geval zijn wanneer de subjectieve vrees van de asielzoeker verband houdt met trauma's of specifieke kwetsbaarheden.

Verzoekers hebben inderdaad trauma's opgelopen in Spanje. Zo kan gewezen worden op het feit dat S. A. (...) niet de nodige psychiatrische hulp heeft bekomen. Daarenboven werd haar hoofddoek op straat van haar afgetrokken in Spanje. Zij en haar familie werden in Spanje uitgemaakt en psychisch onderdrukt. Ze noemt het verblijf in Spanje als 'de hel'. Ze heeft er heel veel angsten aan overgehouden. Ze heeft haaruitval en krijgt blauwe plekken in haar lichaam. Ze vertoont symptomen van posttraumatische stressstoornis.

Ondergeschikt wensen verzoekers te verwijzen naar artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, meer bepaald §2 b), namelijk het feit dat verzoekers indien zij terugkeren naar Spanje een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het is duidelijk dat verzoekers al het slachtoffer werden van ernstige feiten, en het probleem is geenszins opgelost. Verzoekers tonen dan ook aan blootgesteld te zijn aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De beslissing van het CGVS maakt dan ook een manifeste schending uit van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet".

2.2. De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

Verzoekers stellen zelf dat zij in Spanje internationale bescherming “(*subsidaire bescherming*)” kregen. De commissaris-generaal is bijgevolg bevoegd om het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling is de omzetting in Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (verder: de *Procedurerichtlijn*).

In zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 inzake Ibrahim e.a. (verder genoemd: het arrest Ibrahim) heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie in herinnering gebracht dat *“het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 80 en aldaar aangehaalde rechtspraak)”*.

Toch, zo stelt het Hof in het voormelde arrest, kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (punt 86).

Het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel betreft dus een weerlegbaar vermoeden. In het bijzonder heeft het Hof vastgesteld dat, wanneer er gegevens voorhanden zijn die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, moet worden geoordeeld of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (punt 88).

Het Hof benadrukte dat dergelijke tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen wanneer zij *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak”* (punt 89). Dit wordt als volgt toegelicht:

“Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak)

Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 93)” (punt 90- 91).

Verzoeker kan het vermoeden dat is gestoeld op het hiervoor geschetste Unierechtelijke vertrouwensbeginsel slechts weerleggen wanneer hij aantoont dat de door Spanje geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Spanje sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen

raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor een terugkeer naar Spanje tot gevolg heeft dat hij vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoeker niet in staat is om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en hem in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 90 e.v.).

De landeninformatie waarnaar verzoeker verwijst, geeft onmiskenbaar aan dat de situatie voor statushouders in Spanje moeilijk is op het vlak van huisvesting, werkloosheid en de toegang tot sociale voorzieningen en gezondheidszorgen, maar laat niet toe a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die er internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn en evenmin dat statushouders in Spanje a priori in de hiervoor geschetste situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terechtkomen, ook al wordt de situatie gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim, overweging 91).

Uit de bestreden beslissing blijkt, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, dat de verwerende partij van oordeel is dat verzoeker niet aantoonde dat hij Spanje heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, en evenmin dat zijn levensomstandigheden in Spanje de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereiken. De verwerende partij concludeert dat verzoekers basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat zijn levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekers betogen dat *“De heer S. H. (...) is bijzonder ernstig ziek: hij heeft problemen met zijn hart, zijn suikerspiegel, hoge bloeddruk en reuma. Uit medische documenten blijkt dat hij in Turkije, 4 medicijnen diende in te nemen; doch sedert zijn aankomst in België niet minder dan 8 medicijnen. Dit toont aan dat de opvang en medische voorzieningen voor hem in Spanje barslecht waren, (zie stuk 2)”* en dat *“Mevrouw K. A. (...) heeft een hernia en kan niet stappen.”*

Verzoekers ondernemen geen enkele poging om de in de bestreden beslissingen gedane pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten: *“Zo verklaarde u dat uw moeder een rolstoel nodig had omdat ze niet kan stappen (CGVS (...), p. 5). In het centrum in Spanje was er pas na twee weken een rolstoel beschikbaar, die bovendien in slechte staat was en gedeeld moest worden met een andere bewoner van het centrum (CGVS (...), p. 6). Nadat u meermaals bij de directie van het kamp ging klagen over de rolstoel, kreeg u na zes maanden een goede rolstoel voor uw moeder (CGVS (...), p. 6). Dat er een wachttijd was voor er een rolstoel beschikbaar was voor uw moeder, toont niet noodzakelijk aan dat de Spaanse autoriteiten in gebreke gebleven zijn wat betreft de toegang tot medische zorg voor uw ouders. Verder verklaarde u dat uw ouders onvoldoende toegang hadden tot medische zorg in Spanje omdat er in het centrum geen medische voorzieningen waren en omdat het eten niet aangepast werd (CGVS, p. 7). Toch blijkt uit uw verklaringen en documenten dat uw vader meermaals werd opgenomen in het ziekenhuis in Spanje en medicatie voorgeschreven werd (CGVS (...), p. 7-8). Ook uw moeder legt Spaanse medische documenten neer en verklaarde medicatie gekregen te hebben na een onderzoek bij een dokter (CGVS (...), p. 6). Ook uit deze elementen blijkt niet dat u – of uw ouders – geen toegang hadden tot medische zorgen in Spanje.”* Met het betoog dat verzoekers vader in Turkije 4 medicijnen diende in te nemen en in België niet minder dan 8, tonen verzoekers niet aan dat zij geen toegang hadden tot medische zorgen in Spanje.

Verzoekers betogen dat *“Mevrouw S. A. (...) heeft psychiatrische hulp nodig. Zij heeft psychische problemen na een gefaald huwelijk. Daarenboven werd haar hoofddoek op straat van haar afgetrokken in Spanje. Zij en haar familie werden in Spanje uitgemaakt en psychisch onderdrukt. Ze noemt het verblijf in Spanje als 'de hel'. Ze heeft er heel veel angsten aan overgehouden. Ze heeft haaruitval en krijgt blauwe plekken in haar lichaam. Ze vertoont symptomen van posttraumatische stressstoornis. Psychotherapie is zeer aangeraden. Eventueel medicamenteus advies van psychiater, (zie stuk 3)”*.

De Raad stelt vooreerst vast dat uit de verhoorverslagen van S. K. noch van S. A. blijkt dat zij hebben verklaard dat *“haar hoofddoek op straat van haar (werd) afgetrokken in Spanje”*, dit blijkt ook niet uit het attest van klinisch psychologe D. Kemer dat als bijlage 3 bij het verzoekschrift is gevoegd. Verzoekers betogen dat zij in Spanje werden geconfronteerd met racisme. Er blijkt evenwel niet dat de Spaanse autoriteiten niet bij machte waren om verzoekers, wanneer dit nodig was, te beschermen. Evenmin blijkt

niet dat de bescherming die eventueel in Spanje zou worden verleend niet actueel of afdoende zou zijn. In de bestreden beslissing wordt aangaande de psychologische ondersteuning als volgt geoordeeld: *“Uit uw verklaringen blijkt nog dat uw zus A. (...) in het centrum niet de psychische ondersteuning kreeg die ze nodig had. Na een mislukt huwelijk probeerde ze verschillende keren om zelfmoord te plegen. In het centrum kreeg uw zus bij aankomst een gesprek met een psychologe die beloofde haar op te volgen en te ondersteunen. Daarna heeft uw zus geen gesprekken meer gehad met deze persoon. Als ze haar om een gesprek vroeg dan stelde ze het gesprek uit naar een andere datum (CGVS (...), p. 6). Uit het feit dat de psychologe in het centrum niet meteen tijd had voor een gesprek met uw zus, kan niet afgeleid worden dat de Spaanse autoriteiten in gebreke gebleven zijn wat betreft de psychische zorg voor uw zus. Gevraagd waarom er niet buiten het centrum hulp kon gezocht worden voor uw zus, antwoordden uw jongere broer en zus dat u het centrum niet verliet en dat het financieel niet mogelijk was (CGVS (...), p. 8 en CGVS (...) p. 8). Toch blijkt uit uw verklaringen dat u financiële steun ontving van de Spaanse autoriteiten (CGVS (...), p. 7). Uit uw verklaringen over de psychische hulp voor uw zus kan niet worden afgeleid dat deze voor haar niet beschikbaar of niet toegankelijk was.”*

In de bestreden beslissing wordt aldus concreet ingegaan op de problemen met betrekking tot de psychologische ondersteuning. Verzoekers gaan uit van de veronderstelling dat zij niet kunnen rekenen op bijstand van de Spaanse overheid, doch uit de verklaringen blijkt niet dat zij zich daadwerkelijk in een situatie hebben bevonden waarbij zij geen enkele steun zouden hebben gehad. Met het louter herhalen van eerder voor het CGVS afgelegde verklaringen, slagen verzoekers er echter niet in de in de bestreden beslissingen gedane pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontcrachten. De verwijzing naar het landrapport doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. Hoewel uiteraard begrip kan worden opgebracht voor de mentale gevolgen van de situatie waarin verzoekers zitten, blijkt uit de attesten niet dat zij als dermate kwetsbaar moeten worden beschouwd dat dit afbreuk doet aan hetgeen hiervoor werd gesteld, met name dat er in alle redelijkheid van mag worden uitgegaan dat verzoekers niet verhinderd zijn om hun basisrechten -zoals ook het recht op gezondheidszorgen- te effectueren.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in de elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen en dat zij bij een terugkeer naar Spanje buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie zullen terechtkomen die de hoge drempel zoals vooropgesteld door het Hof van Justitie bereikt. Er moet daarbij worden herhaald dat het Hof erop heeft gewezen dat die drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen. Verder hebben verzoekers evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat zij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of bevolking hebben gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade. Verzoekers kunnen, gezien het voorgaande, niet worden gevolgd in hun betoog dat verweerder door te besluiten dat de in België ingediende verzoeken om internationale bescherming onontvankelijk zijn de artikelen 48/3, 48/4 of 57/6 of de materiële motiveringsplicht heeft geschonden. Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend twintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC